

N° 6.

Peikillisiä

Wärsyn Päitä

Jak. Juteinilda.

Wipurissa.

Cedermallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Rehnot ovat kerstaukset
turhan lahjan tuotettua
niin kuin kanan kaakotukset
nahka-munan munittua.

Onnesta on oma lasku
saatu niin kuin sa nan lasku:
se on pyörä pyöriväinen,
ratas aina riendäväinen,
kussa ombi kulkewalla
ilo päässä, itku alla;
fiinä kilwan kikutetaan,
riemun tähden riiputaan.

Joka aina joutawatnen,
jaaritusta jatkawainen
sanomisen saawuttaa,
lorulla se lopettaa.

Nyrkki-sota, tukka-nuotta
ovat siellä aina suotta,
kussa laki lnetaan,
tunnon walo tunnetaan.

Kyllä ovat kehuwalla
menot maassa matalaiset,
merelläkin matalalla
kaywät allot kuohuwaiset.

Wasten mielä waadittuna
nainen miehen naimiseen
on kuin kissa kiskottuna
koiran kanssa kahleeseen.

Tundo tuhma ylpeällä
rinnan kyllä riehuttaa,
samaten kuin hengi heikä
rakon paljo paisuttaa.

Enin, ehkä oudollainen
neuwo niillä kestää,
joilla järki puuttuwainen
tiedon työnsä estää.

Olen suotta ylpeileepi
sekä suuri että pieni;
sillä maassa mätäneepi
sekä honga että sieni.

Jos on järki jähdytetty
kännehellä kouluansa,
kynnyksellä kylwötetty
on se saunan saatuansa.

Baha, lurjus palkau tähden
pahan mielä palwelee,
niin kuin koira leiwän nähden
käskyn kurjan täyttelee.

Siitä pahan palkinnoksi
häpy häijy peritään,
koska konnan suosioksi
hyvä täällä hyljätään.

Suotta oli Siimfonilla
voima jäykkä, waan ei järki,
koska naisen saksen kärki
käwi hiusten hapenilla.
Mieldä wailla waeldaisfa
ferran kalso peritään,
wasta järjen waikuttaisfa
onnen osat peritään.

Tuhma, kuullen kummituksen,
ei se anna ajatuksen
tulla tuota tutkimaan,
waan on walmis uskomaan.

Koska laiska köyhänäkin
laiskan waimon walitsee,
kaksi kerju-keppiäkin
taipaleella tarwitsee.

Unen leikit lewotoina,
nurjat näöt, kummat kuulot,
ollen yöllä ohjatoina,
herättäwät hellät luulot,
joita, waikka walwotaan,
useasti uskotaan.

Hengiä ei heränneenä
taida näkö tawoittaa;
luulo, näitä näyttäneenä,
filmihin ne fioittaa.

Pilkatengin pännällänsä
wiisas wäärät woittelee,

niin kuin hepo hännällänsä
parmat pahat poistelee.

Epä-luulot, kummat kuulla,
wiisahalda voitetaan,
niin kuin aasin leuka luulla
pilkalla jo poistetaan.

Onni ombi oudollainen,
muuttelewa muotoansa
niin kuin nainen naurawainen
toro-suuna toifinansa.

Hellän suusta hembeästi
sana suotta suikahtaa,
lupaustkin luiskahtaa,
ehkä siitä enemmän
sitte walhe siitetään,
petos luoksi liitetään.

Ilman mielä ihmis-parha
häirähtyypi häpiään
niin kuin kärpäinengin arka
kytewähän kynttilään.

Ehdon shy on syndyväinen
kautta tuhman tunnon, kallon,
arwon aina särkewäinen
niin kuin kiwi lasi-pallon.

Wiisasten luku on vähäinen vielä,
tuhmista joukkoja jokaisen tiellä.

Maaja-punta wasaralla
waaditahan waipumaan,

mutta nuorta neuwomalla
taidon tielle taipumaan.

Kussa on kunnia kullalla saatt,
siellä on arvolla alhainen laatu.

Kiikarilla katseldaisfa
toinen filmä suljetaan,
useasti uskottaisfa
järki jalo poljetaan.

Joka syöpi, joka juopi
enemmän kuin toimi tuopi,
sille puutos sikiää,
kuiva kesti kerkiää.

Työstä tuopi toimi säästön,
säästö puutoksesta päästön,
että huoli huokenee,
elon riemu enenee.

Jolla ombi otsan alla
filmät nenänsä siwuilla,
kattakon se kaikkialla
syitä syndisten poluilla.

Wasta-wuorta waikeasti
funniahan kuljetaan,
häpiähän huokeasti
arwostakin aletaan.

Suku suuri halwenneena,
tullehena turmioon,

on, kuin rauta ruostuneena,
turha arvon ansioon.

Ei isän ansio arvoa anna,
kuin itse hullusti huitennellaan,
peritty peldokan laihoa kannaa,
jos kyndö kesällä unhotellaan.

Ilmoitellen irstaisuutta
walat, firot kielen päällä
tunnustawat tuttavuutta
hengen häijyn kanssa täällä.

Tuulen myrsky tulduansa
tammeakin taiwuttaa,
riita ruma riehullansa
wahwojatin waiwuttaa.

Elon keino keho siellä
ombi, kussa wäärin wielä
pellon hyöty heitetään,
hewon kylki kynnetään.

Pää on puinen,
luondo luinen
sillä, jolla julma hengi
ombi hiton oiwa rengi.

Joka ei Jumalan käskyjä kuule,
luojansa lakia lujaksi luule,
sille ne selkähän sutkia saa,
että ei niitä nyt unhota maa.

